

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

La Machi

Si aquesta columna fos una crítica de teatre sobre *Cronología de las bestias* que vaig veure dissabte a La Llotja de Lleida, diria que el *bolo* de la Carmen Machi i companyia va retrotreure'm a les representacions teatrals de fa 50 anys. La funcional escenografia de mira'm i no em toquis on transcorre l'acció d'aquest *thriller* familiar, va contra el treball realista, psicologista i tal, d'uns intèrprets disciplinats i cridaners. El text de l'argentí Lautaro Perotti és un guió cinematogràfic transvestit en teatre. Mala cosa quan el teatre imita el cinema. Difícilment pot competir amb l'expressivitat dels primers plans, el muntatge trepidant, la música extra-diegètica. Els matussers *flash-backs* de la funció converteixen aquesta bestial cronologia en un vodevil de portes obertes, d'entrades i sortides, desenfocats canvis de llum i ritmes mecànicament dirigits. Si el Lautaro Perotti guionista disfressat de comediògraf dóna gat per llebre, el Perotti director d'escena obliga actrius i actors a un *tour de force* estèril, incapaç de trencar, emocionalment, la pètria quarta paret. Això quan les formes. Pel que fa al fons, el conflicte amb els tallers d'exploració laboral infantil, és cosa d'altres latituds. No així les tèrboles libidos familiars. En fi, si aquesta columna fos de crítica teatral, conclouria que la madrilenya Carmen Machi ha punxat (mitja sala buida). Com La Llotja programant-la.